

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5CdoPr/5/2023
Identifikačné číslo spisu:	1317201617
Dátum vydania rozhodnutia:	27.03.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Halušková
Funkcia:	súdca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:1317201617.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Haluškovej a členov senátu JUDr. Jany Bajánkovej a JUDr. Jozefa Kolcuna, PhD. v spore žalobcu N. Y. W., narodeného XX. T. XXXX, X. X., U. XXA, zastúpeného advokátom JUDr. Andrejom Garom, Bratislava, Štefánikova 14, proti žalovanej obchodnej spoločnosti Prima banka Slovensko, a.s., Žilina, Hodžova 11, IČO: 31 575 951, zastúpenej advokátskou kanceláriou SEDLAČKO & PARTNERS, s.r.o., Bratislava, Štefánikova 8, IČO: 36 853 186, o zaplatenie 11 509 eur s príslušenstvom, vedenom na bývalom Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 45Cpr/4/2017, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo 06. septembra 2022 sp. zn. 14CoPr/4/2020 takto

rozhodol:

Dovolanie z a m i e t a.

Žalobcovi voči žalovanej náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

1. (Od 01. júna 2023) bývalý Okresný súd Bratislava III (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom zo 16. mája 2019 sp. zn. 45Cpr/4/2017 konanie v časti o určenie, že žalobca má právo na mimoriadny výkonnostný bonus pre kľúčových zamestnancov Sberbank Slovensko, a.s. vo výške 19 182 eur, ktorý bol žalobcovi priznaný rozhodnutím predstavenstva žalovanej z 28. júla 2016 zastavil (I. výrok), žalovanej priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (II. výrok), žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 11 509 eur spolu s 5,00 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 11 509 eur od 07. augusta 2016 až do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku (III. výrok) a žalobcovi priznal proti žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (IV. výrok).

1.1. Výkonaným dokazovaním mal okresný súd preukázané, že právny predchodca žalovanej Sberbank Slovensko, a.s. listom z 28. júla 2016 oznámil žalobcovi, že vzhľadom na zavŕšenie predaja Sberbank Slovensko, a.s. predstavenstvo Sberbank Slovensko, a.s. rozhodlo dňa 28. júla 2016 o výplate mimoriadneho výkonnostného bonusu pre kľúčových zamestnancov. Vzhľadom na uvedené bol žalobcovi priznaný mimoriadny bonus vo výške 19 182 eur s tým, že 60 % bonus vo výške 11 509 eur mal byť vyplatený po zavŕšení predajnej transakcie a 40 % bonus vo výške 7 673 eur za rok 2015 mal

byť vyplatený v roku 2019. Oznámenie o priznaní mimoriadneho výkonnostného bonusu žalobcovi z 28. júla 2016 podpísali osoby oprávnené konať v mene zamestnávateľa - predseda predstavenstva H. F. a členka predstavenstva Z. Ž.Q.. Uvedený právny úkon bol vážny, určitý a zrozumiteľný a okresný súd ho považoval za platný podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Vo vzťahu k rozhodnutiam predstavenstva Sberbank Slovensko, a.s. č. 97/2015 zo 16. júna 2015, č. 168/2015 z 08. decembra 2015 a č. 110/2016 z 28. júla 2016 súd prvej inštancie uviedol, že majú vnútropodnikový charakter a súdy nie sú oprávnené do nich zasahovať a preskúmať ich. Rozhodnutím predstavenstva Sberbank Slovensko, a.s. z 19. decembra 2016 boli zrušené rozhodnutie predstavenstva č. 97/2015 zo 16. júna 2015 a rozhodnutie predstavenstva č. 110/2016 z 28. júla 2016, na základe ktorých mal byť vybraným zamestnancom spoločnosti vyplatený mimoriadny bonus za proces predaja spoločnosti. V danom prípade však podľa okresného súdu nemohlo dôjsť k zrušeniu už priznaného nároku na mimoriadny výkonnostný bonus pre žalobcu, takého rozhodnutie nemôže mať účinky do minulosti (ex tunc). Spätné odňatie práva žalobcovi na už priznaný mimoriadny výkonnostný bonus, ktorý sa stal nárokovanou zložkou mzdy, nemôže požívať právnu ochranu. Súd prvej inštancie vyjadril názor, že banka v rámci zásad odmeňovania osôb stanovených v § 23a ods. 1 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj „zákon o bankách“) môže okrem zaručenej pevnej zložky celkovej odmeny poskytovať aj pohyblivú zložku celkovej odmeny podľa § 23a ods. 2 zákona č. 483/2001 Z. z., ktorá nemusí byť priamo dohodnutá v pracovnej zmluve. Interný predpis právneho predchodcu žalovanej Politika odmeňovania Sberbank Slovensko, a.s. obsahoval definíciu pojmov ako pevná zložka mzdy (II. časť základná mzda) a pohyblivá zložka mzdy zamestnancov (III. časť pohyblivá zložka mzdy). Banka určila podmienky poskytovania pohyblivej zložky celkovej odmeny v oznámení o priznaní mimoriadneho výkonnostného bonusu žalobcovi dňa 28. júla 2016. Rozhodnutie zamestnávateľa o priznaní mimoriadnej odmeny ako pohyblivej zložky mzdy nebolo v rozpore so zákonom č. 483/2001 Z. z., ani s internými predpismi právneho predchodcu žalovanej.

1.2. Vychádzajúc z uvedených skutkových a právnych záverov okresný súd posúdil nárok žalobcu ako nenárokovú zložku mzdy za vykonanú prácu, ktorá má fakultatívnu povahu. V dôsledku rozhodnutia zamestnávateľa o priznaní tohto nároku zamestnancovi dňa 28. júla 2016 sa stala zložkou mzdy nárokovou (obligatórnou), rozhodnutie zamestnávateľa má konštitutívny účinok. Žalobcovi vznikol nárok na zaplatenie prvej časti mimoriadneho výkonnostného bonusu vo výške 11 509 eur, preto okresný súd uložil žalovanej povinnosť žalobcovi túto sumu zaplatiť. Nakoľko žalovaná nezaplatila žalobcovi priznaný výkonnostný bonus v lehote splatnosti, súd prvej inštancie priznal žalobcovi aj úrok z omeškania. Splatnosť mzdy bola v pracovnej zmluve stanovená na 6. kalendárny deň v mesiaci, žalobcovi vznikol nárok na výplatu mimoriadneho výkonnostného bonusu spolu so mzdou za predchádzajúci mesiac dňom 06. augusta 2016. Žalovaná sa dostala do omeškania so zaplatením peňažného dlhu 11 509 eur od 07. augusta 2016, čo jej zakladá povinnosť zaplatiť žalobcovi 5,00 % zákonný ročný úrok z omeškania z dlžnej sumy od 07. augusta 2016 do zaplatenia (§ 3 ods. 1 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka).

1.3. O nároku na náhradu trov konania rozhodol okresný súd podľa § 255 ods. 1, 2 v spojení s § 262 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“).

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalovanej rozsudkom zo 06. septembra 2022 sp. zn. 14CoPr/4/2020 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

2.1. Odvolací súd nezistil v procesnom postupe súdu prvej inštancie žiadne vady a v celom rozsahu sa stotožnil s dôvodmi jeho rozhodnutia, ktoré sa týkajú odvolaním napadnutej vyhovujúcej časti rozsudku. Z hľadiska žalobcom uplatneného práva na zaplatenie žalovanej sumy s príslušenstvom súd prvej inštancie vykonal dostatočné dokazovanie, ktorého výsledky aj náležite v súlade s § 191 CSP zhodnotil, na skutkové zistenia aplikoval správne právne predpisy a z vykonaného dokazovania vyvodil správny právny záver. Svoje rozhodnutie podrobne a náležite odôvodnil v súlade s § 220 ods. 2 CSP. Súd prvej inštancie dospel k správnym záverom, že rozhodnutím predstavenstva Sberbank Slovensko, a.s. z 28. júla 2016 žalovaná ako zamestnávateľ priznala žalobcovi ako zamestnancovi mimoriadny výkonnostný bonus predstavujúci nenárokovú zložku mzdy za vykonanú prácu, ktorá mala fakultatívnu povahu. V

dôsledku rozhodnutia zamestnávateľa o priznaní tejto zložky mzdy sa stal zložkou mzdy nárokovou, pretože rozhodnutie zamestnávateľa má v takomto prípade konštitutívny účinok a žalovanej vznikla povinnosť vyplatiť žalobcovi túto časť bonusu v žalovanej výške po završení predaja akcií, keďže boli splnené podmienky pre jeho priznanie. Správny bol záver, že následným rozhodnutím predstavenstva Sberbank Slovensko, a.s. nemohlo dôjsť k zrušeniu priznaného nároku na mimoriadny výkonnostný bonus, keďže rozhodnutie nemôže mať účinky do minulosti a žalobcovi nemožno späťne odňať právo na už priznaný mimoriadny výkonnostný bonus, ktorý sa stal nárokovou zložkou mzdy.

2.2. Odvolací súd sa nestotožnil s tvrdením žalovanej, že schválenie nároku na výplatu mimoriadnych výkonnostných bonusov rozhodnutím dozornej rady spoločnosti dňa 9. decembra 2015 bolo jedným z dôvodov, na ktorých súd prvej inštancie založil svoje právne posúdenie, keď žalovaná v súvislosti s týmto tvrdením namietala aj nesprávne skutkové zistenie súdu prvej inštancie, teda že rozhodnutie o výplate mimoriadneho výkonnostného bonusu bolo schválené dozornou radou s poukazom na to, že z predložených hlasovacích lístkov o hlasovaní členov dozornej rady na základe výzvy zo 4. decembra 2015 vyplýva, že za schválenie mimoriadnych výkonnostných bonusov hlasovala iba jedna členka dozornej rady a ďalší dvaja členovia hlasovali o iných otázkach. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia je jednoznačné, že súd prvej inštancie vychádzal pri rozhodovaní z rozhodnutia predstavenstva č. 97/2015 zo 16. júna 2015, prijatého predstavenstvom žalovanej, ktoré schválilo vyplatenie mimoriadneho bonusu. Ďalej vychádzal z rozhodnutia predstavenstva č. 110/2016 z 28. júla 2016, ktoré bolo prijaté na základe rozhodnutia akcionára spoločnosti Sberbank EU. Návrh bol založený na rozhodnutí predstavenstva Sberbank EU o výplate špecifického výkonnostného bonusu, pričom predstavenstvo vykonalo aj vyhodnotenie jednotlivcov a prijatie konkrétnych súm. Na základe uvedeného súd prvej inštancie konštatoval, že predstavenstvo žalovanej schválilo vyplatenie mimoriadneho bonusu a s poukazom na dokument pre predstavenstvo, v ktorom je uvedené, že bonus a podmienky boli schválené v celkovej výške 659 269 eur, odsúhlasené dozornou radou Sberbank Slovensko, a.s. dňa 10. decembra 2015, konštatoval, že bolo nepravdivé tvrdenie žalovanej, že rozhodnutie č. 97/2015 nebolo schválené dozornou radou. Súd prvej inštancie uviedol, že žalovaná ako zamestnávateľ priznala mimoriadny výkonnostný bonus žalobcovi rozhodnutím predstavenstva Sberbank Slovensko, a.s. z 28. júla 2016, t. j. rozhodnutím č. 110/2016. Z uvedeného je zrejmé, že súd prvej inštancie z predložených listinných dôkazov nevyvodil záver, že dozornou radou by bolo schválené už samotné vyplatenie mimoriadneho výkonnostného bonusu, ale dospel k záveru, že nie je pravdivé tvrdenie žalovanej, že nebolo schválené dozornou radou rozhodnutie č. 97/2015, ktoré predchádzalo rozhodnutiu č. 110/2016 z 28. júla 2016, ktorým bolo rozhodnuté o priznaní bonusu konkrétnym zamestnancom.

2.3. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia ďalej vyplýva, že súd prvej inštancie nezaložil právne posúdenie veci na schválení nároku na výplatu mimoriadneho výkonnostného bonusu dozornou radou, ale vychádzal z rozhodnutia predstavenstva č. 110/2016 z 28. júla 2016, ktorým bol žalobcovi priznaný mimoriadny výkonnostný bonus, ktoré posúdil ako právny úkon štatutárneho orgánu spoločnosti v súlade s § 9 ods. 1 a § 10 ods. 1 a 2 Zákonníka práce, zaväzujúci spoločnosť ako zamestnávateľa, ktorému týmto rozhodnutím vznikla povinnosť vyplatiť bonus žalobcovi ako zamestnancovi. Správne pritom vychádzal z toho, že predmetné rozhodnutie predstavenstva Sberbank Slovensko, a.s. patrí do pôsobnosti predstavenstva spoločnosti vo vzťahu k odmeňovaniu zamestnancov (teda aj vo vzťahu k žalobcovi) o priznaní mimoriadneho výkonnostného bonusu. Prihliadol aj na skutočnosť, že žalobca nebol členom predstavenstva a správne poukázal na to, že nie je povinnosťou zamestnanca skúmať, či rozhodnutie prijali členovia predstavenstva v súlade s vnútornými predpismi; takéto rozhodnutia predstavenstva majú záväzný charakter voči zamestnancom. Aj podľa odvolacieho súdu pre posúdenie nároku žalobcu na zaplatenie splatnej časti mimoriadneho výkonnostného bonusu je rozhodujúca skutočnosť, že tento bol žalobcovi priznaný rozhodnutím predstavenstva Sberbank Slovensko, a.s. z 28. júla 2016, ktoré je oprávnené robiť právne úkony zamestnávateľa v pracovnoprávných vzťahoch a tento úkon zamestnávateľa zaväzuje, a preto aj prípadné nedodržanie interne upraveného schvaľovacieho procesu nemôže mať vplyv na povinnosť žalovanej ako zamestnávateľa voči žalobcovi ako zamestnancovi vyplatiť mu tento mimoriadny výkonnostný bonus, keďže v konaní nebolo preukázané, že by žalobca vedel o prekročení oprávnenia predstavenstva (ani že by mohol vedieť), keď ako zamestnanec ani nemohol vedieť, či dozorná rada niečo schválila alebo nie.

2.4. Ako nedôvodné odvolací súd vyhodnotil aj ďalšie námietky žalovanej ohľadom nesprávneho právneho posúdenia veci z hľadiska rozporu schválenia rozhodnutia predstavenstva s rokovacím

poriadkom, s internými predpismi o odmeňovaní zamestnancov a aj z hľadiska jeho zrušenia novým predstavenstvom spoločnosti. Argumentoval, že čo sa týka relevancie a právnych následkov rozhodnutia predstavenstva o priznaní nároku na mimoriadny bonus, ktoré v spojení s jeho ďalším rozhodnutím o schválení jeho výplaty, ako aj oznámením o ňom jednotlivým zamestnancom, ktorým bol priznaný, je zásadnou skutočnosťou, že súd nie je v tomto konaní vôbec oprávnený skúmať správnosť rozhodnutí predstavenstva ani ich (ne)súladi s vnútornými (mzdovými či inými) predpismi spoločnosti, ale je povinný z obsahu tohto rozhodnutia vychádzať. Preskúmanie správnosti rozhodnutia predstavenstva akciovej spoločnosti v súdnom konaní treba považovať za neprípustné so zreteľom na potrebu rešpektovať limity pre ingerenciu orgánov štátu do rozhodovacích právomocí štatutárneho orgánu obchodnej spoločnosti. Bez právneho významu sú preto všetky námietky žalovanej smerujúce k spochybneniu rozhodnutí a úkonov predstavenstva Sberbank Slovensko, a.s., ktoré tvoria právny základ nároku žalobcu na mimoriadny bonus. Z uvedeného dôvodu odvolací súd považoval za nadbytočné podrobne sa zaoberať argumentáciou žalovanej uvedenou v odvolaní, keď ani opodstatnenosť týchto výhrad by žalovanej nemohla privodiť priaznivejšie rozhodnutie v spore. Rozsudok súdu prvej inštancie preto v napadnutej časti potvrdil ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP.

2.5. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP a v odvolacom konaní priznal úspešnému žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podala žalovaná (ďalej aj ako „dovolateľka“) dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzovala z § 420 písm. e), f) a § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Navrhla, aby dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

3.1. Vo vzťahu k vade podľa § 420 písm. e) CSP namietala, že rozhodnutie o odvolaní je vydané nesprávne obsadeným súdom. V záhlaví rozsudku je uvedené, že rozhodoval trojčlenný senát v zložení JUDr. Branislav Král, JUDr. Darina Kriváňová a JUDr. Michaela Krajčová, rozhodnutie však bolo podpísané iba dvomi členmi senátu - JUDr. Králom a JUDr. Krajčovou. Podpis tretej členky senátu, JUDr. Kriváňovej, chýba a rozsudok neobsahuje ani dôvod nepodpisania rozhodnutia. Vzhľadom na to, že písomné rozhodnutie neobsahuje podpis členky senátu ani dôvod, pre ktorý rozhodnutie odmietla podpísať (§ 394 ods. 2 CSP), dovolateľka mala za to, že rozhodnutie bolo vydané dvojčlenným senátom, čo je v rozpore s § 46 ods. 1 CSP a táto situácia zakladá procesnú vadu nesprávne obsadeného súdu.

3.2. Odvolací súd sa mal dopustiť porušenia práva dovolateľky na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) CSP tým, že svoje rozhodnutie neodôvodnil adekvátnym a zákonným spôsobom a nevysporiadal sa s relevantnými odvolacími dôvodmi. Vôbec neriešil nedostatočné odôvodnenie rozsudku okresného súdu v časti smerujúcej k spochybneniu správnosti aplikácie kogentného zákona o bankách ako lex specialis k Zákonníku práce. Nevyjadril sa k podstatnej otázke, či bolo priznanie nároku na mimoriadny výkonnostný bonus v súlade s úpravou odmeňovania v zákone o bankách. Nevysporiadal sa s argumentom súvisiacim so splatnosťou nároku (01. augusta 2016 bola jeho splatnosť odložená), ani s rozhodnutím dozornej rady o pozastavení výplaty bonusu, ku ktorému došlo ešte pred splatnosťou mzdy. Dovolateľka považovala za nesprávny názor, podľa ktorého rozhodnutie predstavenstva Sberbank Slovensko, a.s. z 18. júla 2016 (správne má byť 27. júla, pozn. dovolacieho súdu) č. 110/2016 malo byť konštitutívnym úkonom v zmysle § 9 a § 10 Zákonníka práce. Uvedený právny záver nemá oporu vo vykonanom dokazovaní ani v právnom stave, keďže rozhodnutie predstavenstva je úkonom podľa § 191 ods. 1 Obchodného zákonníka, ktorým sa rozhoduje o interných záležitostiach spoločnosti.

3.3. Čo sa týka namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci, dovolateľka nastolila v dovolaní tri právne otázky, od vyriešenia ktorých záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a ktoré v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu neboli vyriešené, pričom odvolací súd ich mal vyriešiť nesprávne. Uviedla dôvody, prečo považuje riešenie právnych otázok odvolacím súdom za nesprávne a ako mali byť podľa jej názoru zodpovedané. Ide o nasledovné dovolacie otázky:

A) Zaväzuje zamestnávateľa voči zamestnancovi právny úkon jeho štatutárneho orgánu, vykonaný v rozpore s internými predpismi a inými rozhodnutiami orgánov zamestnávateľa, s ktorými bol zamestnanec oboznámený? Dovolateľka tvrdila, že ak žalobca vedel (resp. pri zachovaní náležitej starostlivosti musel vedieť), že priznanie mimoriadneho výkonnostného bonusu je v rozpore s právnymi a internými predpismi a s rozhodnutiami orgánov zamestnávateľa, s ktorými bol ako člen vrcholového

vedenia oboznámený, nemôže byť považovaný za dobromyseľného v zmysle § 10 ods. 2 Zákonníka práce. Poukázala na judikát R 26/1975.

B) Zaväzuje zamestnávateľa voči zamestnancovi právny úkon vykonaný štatutárnym orgánom v rozpore s verejnoprávnymi predpismi, ktoré sa vzťahujú na výkon práce zamestnanca? V tejto súvislosti dovolateľka uviedla, že odmeňovanie vedúceho zamestnanca banky podľa zákona o bankách podlieha verejnoprávnej úprave, ktorá nepripúšťa odklon na zmluvnom základe. Aktuálna právna úprava predstavuje transpozíciu jednotnej európskej legislatívy a súd bol povinný vykonať eurokonformný výklad ustanovení zákona o bankách o odmeňovaní vedúcich bankových zamestnancov, účinných v čase priznania bonusu, aj pri zohľadnení smernice EP a Rady z 26. júna 2013 č. 2013/36/EÚ. Článok 94 smernice a § 23b zákona o bankách výslovne stanovujú podmienky na priznanie pohyblivej zložky odmeňovania (aj mimoriadneho výkonnostného bonusu), pričom pohyblivá odmena, vrátane odloženej časti, sa vypláca alebo prizná iba v prípade, ak je to udržateľné vzhľadom na finančnú situáciu inštitúcie ako celku. V prípade slabého alebo negatívneho finančného výkonu inštitúcie sa všeobecne podstatne znížia celkové pohyblivé odmeny, čo zahŕňa súčasné odmeny, ako aj zníženie vyplácania predtým zarobených súm aj prostredníctvom malusov a opatrení na spätné vymáhanie súm.

C) Možno jednostranným úkonom štatutárneho orgánu zamestnávateľa zmeniť pracovnú zmluvu zamestnanca banky tak, že mu vznikne nárok na zložku mzdy neupravenú v zákone o bankách, v pracovnej zmluve, ani v interných predpisoch zamestnávateľa? Na tomto mieste dovolateľka argumentovala, že pracovná zmluva žalobcu neobsahovala ustanovenie, podľa ktorého by mu mohla byť rozhodnutím zamestnávateľa priznaná pohyblivá zložka mzdy. V pracovnej zmluve je mzda dohodnutá výlučne v zmysle § 23a ods. 3 zákona o bankách ako zaručená pevná zložka. Ak sú mzdové podmienky súčasťou pracovnej zmluvy, na ich zmenu je potrebná zmena pracovnej zmluvy, a to aj pri mzdových podmienkach určených podľa špecifickej úpravy v zákone o bankách. Tento záver je zrejмый z prechodného ustanovenia § 122t ods. 3 zákona o bankách.

4. Žalobca sa k dovolaniu nevyjadril.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), dospel k záveru, že dovolanie treba zamietnuť.

6. Dovolaťka vyvodzovala prípustnosť dovolania z § 420 písm. e) CSP, podľa ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd. Procesná vada nesprávne obsadeného súdu podľa dovolateľky spočívala v tom, že rozhodnutie odvolacieho súdu bolo v rozpore s § 46 ods. 1 CSP vydané dvojčlenným senátom, čo vyplýva z toho, že rozhodnutie odvolacieho súdu podpísali iba dvaja členovia senátu a dôvod nepodpísania rozhodnutia treťou členkou senátu na ňom nie je uvedený.

7. Podľa § 394 ods. 2 CSP písomné vyhotovenie rozhodnutia podpisujú všetci členovia senátu. Ak rozhodnutie nemôže podpísať predseda senátu alebo iný člen senátu, podpíšu ho zvyšní členovia senátu; dôvod sa na písomnom vyhotovení poznamená.

8. V posudzovanej veci obsah spisu preukazuje, že dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu vyhlásil verejne dňa 06. septembra 2022 senát zložený z predsedu senátu JUDr. Branislava Krála a členiek senátu JUDr. Dariny Kriváňovej a JUDr. Michaely Krajčovej, čo vyplýva zo zápisnice o verejnom vyhlásení rozsudku pred odvolacím súdom (č. l. 592 spisu). Písomné vyhotovenie rozsudku odvolacieho súdu obsahuje v záhlaví totožné mená a priezviská sudcov rozhodujúcich vo veci. Na č. l. 602 spisu sa nachádza úradný záznam z 27. septembra 2022, z ktorého vyplýva, že písomné vyhotovenie rozhodnutia zo 06. septembra 2022 nie je podpísané členkou senátu JUDr. Darinou Kriváňovou z dôvodu, že v čase vypracovania úplného písomného vyhotovenia rozhodnutia čerpala dovolenku. Skutočnosť uvádzaná v dovolaní, že rozsudok odvolacieho súdu nebol podpísaný členkou senátu JUDr. Darinou Kriváňovou bez ďalšieho neznamena, že nebola zachovaná kolektívnosť senátneho rozhodovania. Rovnako tak je nepreukázané tvrdenie dovolateľky, že menovaná členka senátu odmietla

rozhodnutie podpísať. Z obsahu súdneho spisu je zrejmé, z akého dôvodu uvedené rozhodnutie nepodpísala.

9. Dovolací súd podporne poukazuje na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo 06. apríla 2022 sp. zn. I. ÚS 199/2022 (body 33. a 34. odôvodnenia), podľa ktorého „neuvedenie dôvodu (ktorý má informatívny charakter), pre ktorý niektorý z členov senátu nemohol prvopis rozhodnutia podpísať priamo na písomnom vyhotovení rozsudku, ktorý spĺňa všetky formálne náležitosti a je účastníkovi konania riadne doručený, síce predstavuje pochybenie zo strany súdu, avšak nie takej intenzity, aby do rozsudku najvyššieho súdu akýmkoľvek spôsobom zasahoval (I. ÚS 236/2020). Ústavný súd v závere dodáva, že len samotné prípadne formálne nedostatky rozhodnutia orgánu verejnej moci nemožno automaticky spájať aj so zásahom do základných práv fyzickej osoby, ak k tomu nedôjde aj v materiálnom zmysle, teda so zreteľným, preukázateľným dopadom na základné práva tejto osoby (III. ÚS 144/2016). Účelom konania o ústavnej sťažnosti nie je odstraňovanie formálnych nedostatkov rozhodnutí za predpokladu, že tieto nemali vplyv na základné práva sťažovateľov (III. ÚS 215/2021).“ Formálne pochybenie súdu spočívajúce v neuvedení dôvodu nepodpísania rozsudku odvolacieho súdu členkou senátu v písomnom vyhotovení rozsudku, ktoré bolo doručené stranám sporu preto neznamená, že odvolací súd bol nesprávne obsadený.

10. S poukazom na uvedené dôvody dovolací súd dospel k záveru, že dovolateľka nedôvodne namietala existenciu procesnej vady konania v zmysle § 420 písm. e) CSP.

11. Dovolateľka vyvodzovala prípustnosť dovolania aj z § 420 písm. f) CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

12. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

13. V súvislosti s námietkou dovolateľky o nedostatočnom odôvodnení rozsudku odvolacieho súdu dovolací súd uvádza, že podľa stabilizovanej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (IV. ÚS 14/07). Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (napr. III. ÚS 107/07). V prípade, keď právne závery súdu z vykonaných skutkových zistení v žiadnej možnej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplývajú, treba takéto rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (I. ÚS 243/07). Súd by mal byť preto vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení koherentný, t. j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver. Súčasne musí dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premis dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé (I. ÚS 243/07, I. ÚS 155/07, I. ÚS 402/08).

13.1. Je potrebné zdôrazniť, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou

sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Ani v opravnom konaní súd nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

14. Dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu spĺňa kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 393 ods. 2 a § 220 ods. 2 CSP z hľadiska formálnej štruktúry a obsahuje aj zdôvodnenie všetkých pre vec podstatných skutkových a právnych otázok. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP je vo všeobecnosti možné považovať to, že dovolací súd rozhodnutie neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom, avšak v tomto prípade tomu tak nie je. Dovolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie postupom podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP, keď mal za to, že súd prvej inštancie vykonal dostatočné dokazovanie, ktorého výsledky náležite zhodnotil, na skutkové zistenia aplikoval správne právne predpisy, z vykonaného dokazovania vyvodil správny právny záver a svoje rozhodnutie riadne odôvodnil. Z obsahu preskúmaného rozhodnutia odvolacieho súdu nevyplyva taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Dovolací súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k potvrdeniu záveru súdu prvej inštancie o dôvodnosti žaloby v časti nároku na zaplatenie mimoriadneho výkonnostného bonusu; jeho postup, vo vzájomnej súvislosti s konaním a rozhodnutím súdu prvej inštancie, nemožno považovať za zjavne neodôvodnený či arbitrárny. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu (ktoré treba v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie chápať ako jeden vecný celok) obsahuje jasné vysvetlenie dôvodov, na základe ktorých založil svoje rozhodnutie. Dovolací súd vychádzal predovšetkým z rozhodnutia predstavenstva Sberbank Slovensko, a.s. z 28. júla 2016, ktorým bol žalobcovi ako zamestnancovi priznaný mimoriadny výkonnostný bonus predstavujúci nenárokovú zložku mzdy za vykonanú prácu, ktorá mala fakultatívnu povahu. V dôsledku konštitutívneho účinku rozhodnutia zamestnávateľa o priznaní tejto zložky mzdy sa stal zložkou mzdy nárokovou. Dôvodil, že následným rozhodnutím predstavenstva Sberbank Slovensko, a.s. nemohlo dôjsť k zrušeniu už priznaného nároku na mimoriadny výkonnostný bonus. Pre posúdenie dovolacím súdom bolo významné, že rozhodnutie predstavenstva č. 110/2016 z 28. júla 2016 je právnym úkonom štatutárneho orgánu spoločnosti v súlade s § 9 ods. 1 a § 10 ods. 1 a 2 Zákonníka práce, zaväzujúci žalovaného zamestnávateľa, ktorému týmto rozhodnutím vznikla povinnosť vyplatiť bonus žalobcovi ako zamestnancovi. Prihliadol na skutočnosť, že ani prípadné nedodržanie interne upraveného schvaľovacieho procesu zamestnávateľa nemôže mať vplyv na povinnosť žalovanej voči žalobcovi vyplatiť mu priznaný mimoriadny výkonnostný bonus. Dovolací súd sa dostatočne a logicky vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a s odvolacími námietkami. Ak aj prípadne nereagoval na všetky námietky odvolateľky, táto skutočnosť nezakladá vadu zmätočnosti konania podľa § 420 písm. f) CSP, pretože jasne vysvetlil kľúčové dôvody, ktoré opodstatňovali priznanie žalovaného nároku žalobcovi.

15. Keďže konanie pred dovolacím súdom nebolo postihnuté dovolateľkou namietanými vadami vyplývajúcimi z § 420 písm. e), f) CSP, dovolací súd pristúpil k posúdeniu dovolania aj z hľadiska ďalšieho uplatneného dovolacieho dôvodu - nesprávneho právneho posúdenia veci dovolacím súdom.

16. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa dovolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

17. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne

posúdenie vecí, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

18. Dovolateľka namietala, že rozhodnutie odvolacieho súdu v spore záviselo od vyriešenia troch právnych otázok, ktoré v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte neboli vyriešené (bod 3.3. tohto rozsudku). Dovolací súd pri posudzovaní prípustnosti dovolania z hľadiska § 421 ods. 1 písm. b) CSP považoval za podstatné to, či nastolené právne otázky boli alebo neboli v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu riešené. Dospel k záveru, že v čase rozhodovania odvolacieho súdu a ani v čase podania dovolania tieto právne otázky neboli v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu riešené, ale v čase rozhodovania dovolacieho súdu o dovolaní v tomto spore už existovali rozhodnutia v druhovo totožných veciach, v ktorých sa dovolací súd položenými právnymi otázkami zaoberal (rozsudok z 25. októbra 2023 sp. zn. 1Cdo/103/2021, rozsudok z 29. novembra 2023 sp. zn. 6Cdo/34/2021, rozsudok z 29. novembra 2023 sp. zn. 6Cdo/139/2022). Prípustnosť dovolania preto dovolací súd posúdil podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP a skúmal, či sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

19. Vo vzťahu k otázke A/ (Zaväzuje zamestnávateľa voči zamestnancovi právny úkon jeho štatutárneho orgánu, vykonaný v rozpore s internými predpismi a inými rozhodnutiami orgánov zamestnávateľa, s ktorými bol zamestnanec oboznámený?) a k otázke B/ (Zaväzuje zamestnávateľa voči zamestnancovi právny úkon vykonaný štatutárnym orgánom v rozpore s verejnoprávnymi predpismi, ktoré sa vzťahujú na výkon práce zamestnanca?) najvyšší súd zotrváva na argumentácii vyslovenej vo vyššie označených rozhodnutiach, že aj keď zákon o bankách obsahuje ustanovenia o zásadách odmeňovania niektorých osôb, vrátane niektorých vedúcich zamestnancov, ide o pravidlá určené bankám v rámci regulácie fungovania bánk, nie o pravidlá priamo sa vzťahujúce na pracovnoprávny vzťah medzi bankou a jej zamestnancami. Súd prvej inštancie vyjadril názor (s ktorým sa odvolací súd stotožnil), že banka v rámci zásad odmeňovania osôb stanovených podľa § 23a ods. 1 zákona o bankách môže okrem zaručenej pevnej zložky celkovej odmeny poskytovať aj pohyblivú zložku celkovej odmeny podľa § 23a ods. 2 zákona o bankách, ktorá nemusí byť priamo dohodnutá v pracovnej zmluve. Zákon o bankách v tom čase priznanie pohyblivej zložky odmeny, závislej od hodnotenia výkonnosti zamestnanca, umožňoval. Nešlo teda o plnenie, ktoré by bolo (čo do podstaty nároku) v rozpore s týmto ustanovením. Právny úkon vykonaný štatutárnym orgánom banky ako zamestnávateľa v pracovnoprávných vzťahoch vo forme priznania mimoriadnej odmeny zamestnancovi, aj keby bol v rozpore s niektorými povinnosťami banky ustanovenými zákonom o bankách, banku ako zamestnávateľa vo vzťahu k príslušnému zamestnancovi zaväzuje. Aj keby bol takýto právny úkon pre rozpor s právnymi predpismi neplatný (príчем v tomto spore nešlo o taký prípad), zamestnancovi nemôže byť na ujmu neplatnosť, ktorú sám nespôsobil (§ 17 ods. 3 Zákonníka práce).

20. Dovolací súd konštatuje, že interné predpisy banky o odmeňovaní zamestnancov, hoci formálne zaväzujú všetkých zamestnancov, ktorí s nimi boli oboznámení, ukladajú povinnosti osobám, ktoré v mene banky rozhodujú o odmeňovaní zamestnancov, a nie zamestnancom, ktorí sú prijímateľmi takéhoto odmeňovania. Svedčí o tom aj bod 6.1. internej smernice Sberbank pod názvom „Politika odmeňovania“, podľa ktorého celkové pohyblivé odmeňovanie hodnotí osoba zodpovedná za odmeňovací systém a táto osoba aj zodpovedá za prípravu rozhodnutí ohľadom pohyblivej zložky odmeny, prijímaných predstavenstvom. Aj keby bol žalobca ako zamestnanec oboznámený s Politikou odmeňovania Sberbank, v pozícii zamestnanca - prijímateľa odmeny nebol povinný skúmať, či mu táto odmena bola priznaná v správnej výške a správnym interným procesným postupom.

21. Podľa § 9 ods. 1 Zákonníka práce v pracovnoprávných vzťahoch robí právne úkony za zamestnávateľa, ktorý je právnická osoba, štatutárny orgán alebo člen štatutárneho orgánu (okrem toho aj vedúci zamestnanci alebo poverení zamestnanci). V preskúmvanej veci bolo rozhodnutie (oznámenie) o priznaní mimoriadneho výkonnostného bonusu z 28. júla 2016 podpísané predsedom predstavenstva a jednou členkou predstavenstva zamestnávateľa, čo bolo nielen v súlade s ustanovením § 9 ods. 1 Zákonníka práce (a analogicky aj s právnym názorom o právnych úkonoch konateľov, ak ich je viac, ako ho vyslovil dovolací súd v rozsudku z 25. novembra 1998 sp. zn. 4Cdo/118/98, publikovanom ako judikát R 85/2001), ale aj v súlade s vtedy v obchodnom registri zapísaným spôsobom konania v mene

spoločnosti Sberbank Slovensko, a.s. (vyžadovali sa podpisy dvoch členov predstavenstva, pričom predseda predstavenstva nesporne je jedným z členov predstavenstva).

22. Právne úkony štatutárnych orgánov alebo členov štatutárnych orgánov podľa § 10 ods. 1 Zákonníka práce zamestnávateľa zaväzujú v zásade bez ohľadu na to, či pri nich bol alebo nebol dodržaný postup stanovený internými predpismi. Takéto úkony by zamestnávateľa nezaväzovali jedine v prípade, ak by zamestnanec vedel alebo musel vedieť, že štatutárny orgán alebo člen štatutárneho orgánu prekročil svoje oprávnenie (§ 10 ods. 2 Zákonníka práce). V tomto konaní nebolo preukázané prekročenie oprávnení štatutárneho orgánu, teda logicky nemohla byť preukázaná ani skutočnosť, že by žalobca o prekročení oprávnení vedel alebo musel vedieť. Argumentácia žalovanej, že odmenu mala schváliť dozorná rada, nebola akceptovateľná jednak vzhľadom na jednoznačné znenie § 9 ods. 1 Zákonníka práce (právne úkony v pracovnoprávných vzťahoch robí štatutárny orgán, čo bolo naplnené) a jednak vzhľadom na to, že odmeňovaný zamestnanec nebol členom predstavenstva. Podľa už vyššie citovaného článku 6.1. internej smernice „Politika odmeňovania“ malo rozhodnutia ohľadom pohyblivej zložky mzdy prijímať predstavenstvo a podľa článku 6.3. mala dozorná rada kontrolovať len sumárny rozpočet pohyblivého odmeňovania, nie individuálne priznaný bonus každého zamestnanca. Treba poznamenať, že preukazovanie vedomosti zamestnanca o nejakej skutočnosti, resp. preukazovanie okolností nasvedčujúcich, že o tejto skutočnosti musel vedieť, je pritom otázkou dokazovania a zisťovania skutkového stavu, do ktorého nie je možné zasahovať v dovolacom konaní, pretože dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP).

23. Vo vzťahu k otázkam A/ a B/ tak dovolací súd konštatuje, že odvolací súd vec správne právne posúdil, keď dospel k záveru, že rozhodnutie štatutárneho orgánu Sberbank Slovensko, a.s. z 28. júla 2016 o priznaní mimoriadneho výkonnostného bonusu zamestnancovi zaväzuje žalovanú ako právnu nástupkyňu Sberbank Slovensko, a.s. aj v prípade, ak by bolo v rozpore s niektorými povinnosťami banky ustanovenými v zásadách odmeňovania podľa zákona o bankách alebo podľa interných predpisov banky.

24. K otázke C/ (Možno jednostranným úkonom štatutárneho orgánu zamestnávateľa zmeniť pracovnú zmluvu zamestnanca banky tak, že mu vznikne nárok na zložku mzdy neupravenú v zákone o bankách, v pracovnej zmluve, ani v interných predpisoch zamestnávateľa?) dovolací súd uvádza, že podstata sporu nespočívala v otázke, či je možné konkludentne zmeniť písomne uzavretú pracovnú zmluvu, ale v otázke, či môže zamestnávateľ priznať zamestnancovi jednorazové plnenie (odmenu) jednostranným (v tomto prípade písomným) úkonom zamestnávateľa, ktorý zamestnanec len konkludentne akceptuje. Z logiky veci vyplýva, že na to, aby zamestnávateľ poskytol zamestnancovi jednorazovú odmenu, nepotrebuje písomný súhlas tohto zamestnanca (napr. vo forme dodatku k pracovnej zmluve), keďže ide o plnenie v prospech zamestnanca.

25. V súdnej veci bolo nepochybné, že rozhodnutím z 28. júla 2016 právna predchodkyňa žalovanej priznala zamestnancovi nárok na mimoriadny výkonnostný bonus, ktorému bolo toto rozhodnutie oznámené listom podpísaným predsedom predstavenstva a jednou členkou predstavenstva. Momentom vydania predmetného rozhodnutia vznikol zamestnancovi nárok na vyplatenie priznaného mimoriadneho výkonnostného bonusu. Už v rozsudku z 27. mája 2010 sp. zn. 3Cdo/31/2009 sa najvyšší súd vyjadril, že rozhodnutie zamestnávateľa o priznaní nenárokovej zložky mzdy má konštitutívny účinok. Či zamestnávateľ uvedené rozhodnutie prijme alebo neprijme a aký bude mať prípadné rozhodnutie obsah záležitosti výlučne na úvahe zamestnávateľa. Avšak rozhodnutím zamestnávateľa o jej priznaní zamestnancovi nenároková zložka mzdy stráca fakultatívnu povahu a stáva sa (vymáhateľným) nárokom. Tento právny názor je aplikovateľný aj v posudzovanom spore. Odvolací súd vec správne právne posúdil, keď dospel k záveru, že rozhodnutie štatutárneho orgánu Sberbank Slovensko, a.s. z 28. júla 2016 o priznaní mimoriadneho výkonnostného bonusu zamestnancovi zaväzuje žalovanú ako právnu nástupkyňu Sberbank Slovensko, a.s. aj v prípade, ak by bolo v rozpore s niektorými povinnosťami banky ustanovenými v zásadách odmeňovania podľa zákona o bankách alebo podľa interných predpisov banky. Aj keby bol takýto právny úkon pre rozpor s právnymi predpismi neplatný, zamestnancovi nemôže byť na ujmu neplatnosť, ktorú sám nespôsobil (§ 17 ods. 3 Zákonníka práce). Ako už bolo

vyslovené v predchádzajúcich rozhodnutiach najvyššieho súdu v obdobných veciach (bod 18. tohto rozsudku), najvyšší súd považuje otázku C/ za akademickú, keď na jej riešení neboli založené rozhodnutia nižších súdov, a súčasne dopĺňa, že rozhodnutím zamestnávateľa o priznaní odmeny zamestnancovi (pričom podstatné bolo, že nebol členom predstavenstva ani dozornej rady) nenároková zložka mzdy stráca fakultatívnu povahu a stáva sa (vymáhateľným) nárokom. Teda, ak rozhodnutím zamestnávateľa vznikol zamestnancovi nárok na určitú (do prijatia tohto rozhodnutia nenárokovateľnú) odmenu v konkrétne určenej výške, nemôže tento nárok zaniknúť dodatočným späťvzatím, resp. zrušením tohto rozhodnutia zamestnávateľa. Samotné späťvzatie, resp. zrušenie predmetného rozhodnutia zamestnávateľa nepredstavuje relevantné popretie dôvodnosti priznania nároku zamestnanca na takúto odmenu.

26. Dovolací súd vzhľadom na uvedené uzatvára, že dovolanie v časti namietajúcej vady zmätočnosti konania podľa § 420 písm. e) a f) CSP je prípustné, ale nie je dôvodné a v časti namietajúcej nesprávne právne posúdenie veci v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP nie je prípustné. Dovolací súd preto dovolanie zamietol ako celok podľa § 448 CSP.

27. V dovolacom konaní úspešnému žalobcovi (§ 453 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP) dovolací súd trovy dovolacieho konania nepriznal, pretože z obsahu súdneho spisu nevyplýva, že mu v dovolacom konaní trovy konania vznikli.

28. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.